

Ručení a promlčení

Počátek běhu promlčecí doby vůči ručiteli je spojen s uplynutím přiměřené doby ke splnění splatného závazku dlužníkem poté, co byl k tomu věřitelem písemně vyzván, je-li takové výzvy potřeba (§ 306 odst. 1 věta první obch. zák.), jinak s okamžikem, kdy nastala skutečnost, která opravňuje věřitele domáhat se splnění závazku na ručiteli bez výzvy dlužníkovi (§ 306 odst. 1 věta druhá obch. zák.), tj. zejména prohlášením konkursu. Do insolvenčního řízení může věřitel přihlásit (a z majetkové podstaty dlužníka tedy následně i poměrně uspokojit, jelikož právě za účelem uspokojení tak činí) i nesplatnou pohledávku za dlužníkem. Neurčuje-li insolvenční zákon dále jinak, nestává se nesplatná pohledávka vůči (insolvenčnímu) dlužníku splatnou jen proto, že ji věřitel přihlásil (mohl přihlásit) do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka. Základním zásadám insolvenčního řízení ani jiným pravidlům vyjádřeným v insolvenčním zákoně se nikterak neprotiví, jestliže insolvenční řízení proběhne a zjištěné pohledávky přihlášených věřitelů budou podle zvoleného způsobu řešení úpadku poměrně uspokojeny, aniž se některé z nich, většina nebo dokonce všechny (při řešení hrozícího úpadku dlužníka) stanou splatnými.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 Cdo 5176/2017-116, ze dne 30.12.2019)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce Raiffeisen stavební spořitelna a. s., se sídlem v P., proti žalovaným 1/ J. B., narozenému XY, bytem XY, 2/ L. B., narozenému XY, bytem XY, 3/ J. H., narozenému XY, bytem XY, zastoupeným JUDr. P.H., advokátem, se sídlem v T., o zaplacení částky 144 293,71 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Tachově pod sp. zn. 7 C 44/2017, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4. července 2017, č. j. 64 Co 219/2017-92, tak, že rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 4. července 2017, č. j. 64 Co 219/2017-92, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 20. dubna 2017, č. j. 7 C 44/2017-71, Okresní soud v Tachově uložil žalovaným (1/ J. B., 2/ L. B. a 3/ J. H.) zaplatit žalobci (Raiffeisen stavební spořitelna a. s.) částku 144 293,71 Kč, se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 4. ledna 2017 do zaplacení a na nákladech řízení částku 8 868 Kč, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku, s tím, že plněním jednoho ze žalovaných zaniká v tomto rozsahu plnění ostatních žalovaných.

Okresní soud vyšel při posuzování důvodnosti žalobou uplatněného nároku zejména z toho, že: 1/ HYPO stavební spořitelna a. s. (dále jen „věřitel H“) poskytla J. D. (dříve J.) [dále jen „dlužnice“] úvěr ve výši 200 900 Kč na základě úvěrové smlouvy č. 2003/10328 ze dne 31. března 2003 (dále jen „úvěrová smlouva“).

2/ První žalovaný přistoupil k závazku dlužnice z úvěrové smlouvy dohodou ze dne 31. března 2003.

3/ Druhý a třetí žalovaný se zavázali uspokojit pohledávky věřitele z úvěrové smlouvy pro případ jejich neuhrazení dlužnicí ručitelským prohlášením ze dne 31. března 2003.

4/ Věřitel H zanikl fúzí sloučením se společností Raiffeisen stavební spořitelna a. s. (viz usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. září 2008, č. j. F120389/2008 a F122134/2008).

5/ Vyhláškou zveřejněnou v insolvenčním rejstříku dne 2. února 2011 oznámil Krajský soud v Plzni (dále též jen „insolvenční soud“) zahájení insolvenčního řízení na majetek dlužnice, a to na základě

insolvenčního návrhu dlužnice ze dne 25. ledna 2011. V něm dlužnice uvedla i závazek (dluh) vůči věřiteli H ve výši 205 000 Kč, s tím, že poslední splátku uhradila 15. prosince 2010.

6/ Usnesením ze dne 23. února 2011 insolvenční soud spojil insolvenční řízení dlužnice a jejího manžela (P. D.) ke společnému řízení. Usnesením ze dne 17. března 2011 insolvenční soud zjistil úpadek dlužníků a usnesením ze dne 30. června 2011 schválil jejich oddlužení plněním splátkového kalendáře.

7/ Usnesením ze dne 18. srpna 2016 insolvenční soud vzal na vědomí oddlužení dlužníků a usnesením ze dne 9. září 2016 je osvobodil od placení zbytku pohledávek.

Na tomto základě okresní soud nejprve dovedl, že žalovanými vznesená námitka promlčení je nedůvodná, když dlužnice „zcela uznala dluh“ vůči žalobci v návrhu na povolení oddlužení ze dne 25. ledna 2011. Od tohoto data začala běžet nová čtyřletá promlčecí doba, jejíž běh se přerušil dnem podání přihlášky pohledávky žalobce do insolvenčního řízení (29. března 2011) až do rozhodnutí insolvenčního soudu o vzetí splnění oddlužení na vědomí (18. srpna 2016). Jelikož žaloba byla u soudu podána 6. února 2017, nárok žalobce není promlčen.

K námitce žalovaných, že osvobození od placení pohledávek zahrnutých do splněného oddlužení v rozsahu, v němž doposud nebyly uspokojeny, se vztahuje i na spoludlužníka a ručitele, okresní soud, odkazuje na § 414 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), a § 497 a § 303 zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“), uzavřel, že nároky věřitele vůči spoludlužníkům a ručitelům zůstávají osvobozením nedotčeny. Žalobce prokázal, že v průběhu oddlužení plněním splátkového kalendáře mu bylo uhrazeno celkem 64 939,53 Kč, proto je žaloba o zaplacení zbývající částky (144 293,71 Kč) po právu.

K odvolání žalovaných Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 4. července 2017, č. j. 64 Co 219/2017-92:

1/ Změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu zamítl (první výrok).

2/ Uložil žalobci zaplatit žalovaným na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 88 817 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám jejich zástupce (druhý výrok).

Odvolací soud považoval za správná skutková zjištění okresního soudu, avšak neztotožnil se s jeho závěrem, že dlužnice uznala dluh vůči žalobci uvedením tohoto dluhu v návrhu na povolení oddlužení. K tomu odkázal na „rozhodnutí“ Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 1297/2004 (jde o rozsudek ze dne 31. ledna 2007, uveřejněný pod číslem 101/2007 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, který je - stejně jako další níže zmíněná rozhodnutí Nejvyššího soudu - dostupný i na webových stránkách Nejvyššího soudu).

Naproti tomu odvolací soud přisvědčil okresnímu soudu v tom, že osvobození dlužnice od placení zbytku neuhrazených pohledávek se nevztahuje na ručitele a spoludlužníka. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. listopadu 2010, sp. zn. 29 Cdo 3509/2010, uveřejněný pod číslem 63/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 63/2011“).

Vycházejí z dikce § 183 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona a § 397 obch. zák. odvolací soud uzavřel, že námitka promlčení vznesená žalovanými je důvodná, když žalobce se nejpozději 29. března 2011 (kdy podal přihlášku do insolvenčního řízení dlužnice) měl domáhat uspokojení pohledávky také po žalovaných. Jestliže tak učinil žalobou podanou u soudu 6. února 2017, stalo se tak po uplynutí čtyřleté promlčecí lhůty.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), tak, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, a to otázky počátku běhu promlčecí lhůty u úvěrové pohledávky uplatněné věřitelem vůči

ručiteli a spoludlužníku.

Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu změnil v tom duchu, že žalobě vyhověl, případně jej zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Dovolatel zdůrazňuje, že podle úvěrové smlouvy přistoupil k zesplatnění úvěru až po osvobození dlužnice od placení neuspokojených pohledávek. Úvěr se stal splatným marným uplynutím lhůty, kterou poskytl prvnímu žalovanému ve výzvě ke splacení dluhu ze dne 1. listopadu 2016 a která uplynula 30. listopadu 2016. Ve výzvách ke splacení dluhu zasláným druhému a třetímu žalovanému pak stanovil lhůtu k plnění do 3. ledna 2017. V žalobě nárokuje úrok z prodlení v zákonné výši od data pozdějšího (pro žalované příznivějšího), a to od 4. ledna 2017. Žalovanými vznesená námitka promlčení nemůže být důvodná, když nárok na zaplacení zbývajících dlužné částky z úvěru uplatnil žalobou ze dne 6. února 2017. Podle dovolatele je rozsudek odvolacího soudu překvapivým rozhodnutím, které s ohledem na rozhodovací praxi soudů a dosavadní průběh řízení nemohl předvídat. Žádný právní předpis totiž neurčuje začátek běhu promlčecí lhůty pro uplatnění jeho nároku „na den přihlášky pohledávky dovolatele v insolvenčním řízení dlužnice“.

První a druhý žalovaný ve společném vyjádření navrhuje dovolání jako nedůvodné zamítnout a v podrobnostech odkazují na vyjádření třetího žalovaného, s nímž se ztotožňují.

Třetí žalovaný ve vyjádření navrhuje dovolání zamítnout, namítaje, že splatnost úvěru nebyla v dané věci posuzována. Uvádí, že „jestliže žalobce vyčíslil svou pohledávku konkrétní sumou, kterou přihlásil do insolvenčního řízení, požádal tak dlužníka o vrácení své pohledávky a pohledávka se stala splatnou“. Dovolatel ani netvrdil, že pro splatnost pohledávky byly stanoveny či dohodnuty zvláštní podmínky a že by k zesplatnění pohledávky bylo třeba zvláštního úkonu. Sám ani nerozlišoval pohledávku na zčásti splatnou a zčásti nesplatnou.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 29. září 2017) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. [296/2017](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Dovolání v dané věci je přípustné podle § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení otázky dovoláním otevřené jde o věc dovolacím soudem beze zbytku neřešenou.

Nejvyšší soud se - v hranicích právní otázky vymezené dovoláním - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Skutkový stav věci, z něž vyšly soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

Pro další úvahy Nejvyššího soudu je rozhodný výklad níže citovaných ustanovení insolvenčního zákona:

Podle § 173 insolvenčního zákona věřitelé podávají přihlášky pohledávek u insolvenčního soudu od zahájení insolvenčního řízení až do uplynutí lhůty stanovené rozhodnutím o úpadku. K přihláškám, které jsou podány později, insolvenční soud nepřihlíží a takto uplatněné pohledávky se v

insolvenčním řízení neuspokojují (odstavec 1). Přihlašují se i pohledávky, které již byly uplatněny u soudu, jakož i pohledávky vykonatelné včetně těch, které jsou vymáhány výkonem rozhodnutí nebo exekucí (odstavec 2). Přihlásit lze i pohledávku nesplatnou nebo pohledávku vázanou na podmínku (odstavec 3). Přihláška pohledávky má pro běh lhůty k promlčení nebo pro zánik práva stejné účinky jako žaloba nebo jiné uplatnění práva u soudu, a to ode dne, kdy došla insolvenčnímu soudu. Přihlášku pohledávky, která je podána u jiného než insolvenčního soudu, postoupí tento soud neprodleně soudu insolvenčnímu, aniž o tom vydává rozhodnutí; účinky spojené s podáním takové přihlášky nastávají dnem, kdy přihláška dojde insolvenčnímu soudu (odstavec 4).

Podle § 183 insolvenčního zákona přihláškou pohledávky, kterou zajišťují věci, práva pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty třetích osob, není dotčeno právo věřitele domáhat se uspokojení pohledávky z tohoto zajištění (odstavec 1). Přihláškou pohledávky není dotčeno ani právo věřitele domáhat se uspokojení pohledávky po kterékoli z osob odpovídajících mu společně a nerozdílně s dlužníkem; o právu věřitele požadovat plnění od dlužníkovra ručitele, včetně bankovní záruky a zvláštních případů ručení, to platí obdobně (odstavec 2). Osoby, od kterých může věřitel požadovat plnění podle odstavců 1 a 2, mohou pohledávku, která by jim proti dlužníku vznikla uspokojením věřitele, přihlásit jako pohledávku podmíněnou, pokud ji nepřihlásí věřitel. Jestliže však věřitel takovou pohledávku přihlásí, mohou se jí tyto osoby v rozsahu, v němž pohledávku uspokojí, v insolvenčním řízení domáhat místo něj s tím, že pro jejich vstup do řízení platí přiměřeně § 18; návrh podle tohoto ustanovení mohou podat samy (odstavec 3).

Dle § 414 insolvenčního zákona jestliže dlužník splní řádně a včas všechny povinnosti podle schváleného způsobu oddlužení, vydá insolvenční soud po slyšení dlužníka usnesení, jímž dlužníka osvobodí od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení, v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny. Učiní tak jen na návrh dlužníka (odstavec 1). Osvobození podle odstavce 1 se vztahuje také na věřitele, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo, a na věřitele, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak měli učinit (odstavec 2). Osvobození podle odstavců 1 a 2 se vztahuje i na ručitele a jiné osoby, které měly vůči dlužníku pro tyto pohledávky právo postihu (odstavec 3).

V podobě citované výše se v insolvenčním zákoně nachází ustanovení § 183 a § 414 již od doby, kdy byl insolvenční zákon přijat (od 30. března 2006). V daném případě vydal insolvenční soud rozhodnutí o úpadku dlužnice před 31. březnem 2011 (17. března 2011), tudíž pro režim přihlašování pohledávek je rozhodné ustanovení § 173 insolvenčního zákona ve znění účinném do 30. března 2011.

V takto vymezeném právním rámci Nejvyšší soud především uzavírá, že napadené rozhodnutí je co do závěru, že osvobození dlužnice od placení zbytku neuhrazených pohledávek se nevztahuje na ručitele a spoludlužníka, v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu.

Již v R 63/2011 (na něž přílehavě odkázal i odvolací soud) Nejvyšší soud formuloval závěr, že rozhodnutí vydané podle § 414 odst. 1 insolvenčního zákona, jímž insolvenční soud osvobodí dlužníka od placení pohledávek v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny, nezbavuje povinnosti k úhradě těchto pohledávek dlužníkovým věřitelům ani ručitele, ani jiné osoby, které měly vůči dlužníku pro tyto pohledávky právo postihu. Pohledávka, na kterou se vztahuje rozhodnutí o osvobození dlužníka od placení, vydané podle § 414 odst. 1 insolvenčního zákona, v neuhrazeném rozsahu nezaniká, v soudním či jiném řízení ji však již nelze věřiteli přiznat; ve vykonávacím řízení má taková pohledávka stejný režim, jako promlčená pohledávka.

V důvodech usnesení ze dne 28. listopadu 2013, sen. zn. 29 NSČR 63/2011, uveřejněného pod číslem 34/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, Nejvyšší soud dále ozřejmil, že ustanovení § 183 odst. 2 insolvenčního zákona výslovně počítá s tím, že je-li osobní dlužník v úpadku, nebrání to jeho

věřiteli v tom, domáhat se mimo rámec insolvenčního řízení vedeného na majetek osobního dlužníka uspokojení své pohledávky po ručiteli.

V projednávané věci je klíčové posouzení, kdy začíná běžet promlčecí doba závazku ručitele a spoludlužníka ve vztahu k věřiteli z úvěrové smlouvy. Odvolací soud při posouzení námitky promlčení vznesené žalovanými vycházel z toho, že počátek běhu promlčecí doby tohoto závazku se váže k okamžiku podání přihlášky pohledávky věřitele do insolvenčního řízení dlužnice (jako obligačního dlužníka). Tento závěr odvolacího soudu Nejvyšší soud nesdílí.

Odvolací soud totiž (nesprávně) nerozlišuje mezi povahou závazku hlavního (vztah věřitele a dlužníka) a závazku subsidiárního a akcesorického (vztah věřitele a ručitele). Ve vztahu k prvnímu žalovanému pak zcela pomíjí pasivní solidaritu (solidaritu dlužníků).

K povaze ručitelského závazku podle § 303 obch. zák. se Nejvyšší soud vyslovil v rozsudku ze dne 9. června 2005, sp. zn. 29 Odo 563/2003, uveřejněném pod číslem 18/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. Přitom uzavřel, že ručení je subsidiární a akcesorický právní vztah mezi ručitelem (tj. osobou odlišnou od dlužníka) a věřitelem, který slouží k zajištění věřitelovy pohledávky z hlavního právního vztahu (mezi věřitelem a dlužníkem) a jehož obsahem je závazek ručitele uspokojit konkrétní (ručením zajištěnou) pohledávku věřitele, jestliže ji neuspokojí dlužník. Slouží tedy k zajištění věřitelovy pohledávky. Pro občanskoprávní vztahy to plyne především z § 546 věty druhé zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“), podle kterého ručení vzniká písemným prohlášením, jímž ručitel bere na sebe vůči věřiteli povinnost, že pohledávku uspokojí, jestliže ji neuspokojí dlužník; v obchodněprávních vztazích pak lze uvedené dokumentovat např. textem § 305 obch. zák., jež určuje, že věřitel je povinen bez zbytečného odkladu sdělit ručiteli na požádání výši své „zajištěné pohledávky“.

U přistoupení k závazku jde o změnu subjektů, spočívající ve vzniku povinnosti nového subjektu plnit (peněžitý) dluh původního dlužníka, a to vedle tohoto dlužníka. Oba subjekty jsou vázány společně a nerozdílně a věřitel tak může celé plnění nebo jeho část požadovat po kterémkoliv z dlužníků, případně po obou z nich. Vedle vztahu věřitel vs. původní dlužník a věřitel vs. nový dlužník však vzniká rovněž vztah původní dlužník vs. nový dlužník. Tento vztah se konstituuje již samotným přistoupením nového dlužníka k dluhu původního věřitele. Již tímto okamžikem totiž oběma dlužníkům vůči druhému z dlužníků vznikají práva a povinnosti stanovené v § 511 odst. 2 obč. zák. Vedle těchto práv a povinností však může dlužníkům také vzniknout právo regresu, tj. právo požadovat náhradu po jiném dlužníku podle výše jeho podílu [viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. září 2015, sen. zn. 29 ICdo 19/2013 (včetně v něm zmíněné judikatury Nejvyššího soudu)].

Splatnost závazků jednotlivých solidárních dlužníků nemusí být totožná a závazek každého z nich se promlčuje zvlášť. Rovněž splatnost závazků dlužníka vůči věřiteli a ručitele vůči věřiteli může být odlišná a jejich závazky se promlčují zvlášť. Právní vztahy mezi věřitelem a ostatními spoludlužníky a mezi věřitelem a ručiteli jsou relativně samostatné právní vztahy, a proto není důvodu, aby počátek běhu promlčecí doby závazku ručitele nebo spoludlužníka byl připínán k době podání přihlášky pohledávky věřitele do insolvenčního řízení vedeného proti obligačnímu dlužníku.

Ve vztahu mezi věřitelem a ručitelem se počátek promlčecí doby řídí § 306 odst. 1 obch. zák. Promlčecí doba z ručitelského vztahu tak zpravidla počíná běžet od okamžiku, kdy mohl věřitel právo na plnění vůči ručiteli uplatnit. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že počátek běhu promlčecí doby vůči ručiteli je spojen s uplynutím přiměřené doby ke splnění splatného závazku dlužníkem poté, co byl k tomu věřitelem písemně vyzván, je-li takové vyzvání potřeba (§ 306 odst. 1 věta první obch. zák.), jinak s okamžikem, kdy nastala skutečnost, která opravňuje věřitele domáhat se splnění závazku na ručiteli bez vyzvání dlužníkovi (§ 306 odst. 1 věta druhá obch. zák.), tj. zejména prohlášením konkursu (viz např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. dubna 2010, sp. zn. 33 Cdo 3445/2008).

Sdělením, že žalobce se nejpozději 29. března 2011, kdy přihlásil pohledávku do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužnice, měl domáhat uspokojení pohledávky také po žalovaných, odvolací soud zřejmě vyjadřuje (nepříliš zřetelně) názor, že přihlášení pohledávky do insolvenčního řízení vedeného na majetek původně jediného obligálního dlužníka (úvěrového dlužníka) má nějaký vliv na splatnost pohledávky vůči takovému dlužníku; tak tomu ale není. Z § 173 odst. 3 insolvenčního zákona v rozhodném znění se výslovně podává, že do insolvenčního řízení může věřitel přihlásit (a z majetkové podstaty dlužníka tedy následně i poměrně uspokojit, jelikož právě za účelem uspokojení tak činí) i nesplacnou pohledávku za dlužníkem. Neurčuje-li insolvenční zákon dále jinak (což v poměrech předmětného oddlužení v rozhodné době nečinil a ani nyní nečiní), nestává se nesplacná pohledávka vůči (insolvenčnímu) dlužníku splacnou jen proto, že ji věřitel přihlásil (mohl přihlásit) do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka. Základním zásadám insolvenčního řízení ani jiným pravidlům vyjádřeným v insolvenčním zákoně se nikterak neprotiví, jestliže insolvenční řízení proběhne a zjištěné pohledávky přihlášených věřitelů budou podle zvoleného způsobu řešení úpadku poměrně uspokojeny, aniž se některé z nich, většina nebo dokonce všechny (při řešení hrozícího úpadku dlužníka) stanou splacnými.

Napadené rozhodnutí tedy co do závěru o splacnosti pohledávek vůči žalovaným (spoludlužníku a ručitelům) neobstojí ani v rovině výkladu zohledňujícího (jen) mimoinsolvenční poměry, ani v rovině výkladu norem práva insolvenčního.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), rozhodnutí odvolacího soudu zrušil včetně výroku o nákladech řízení (jež má povahu závislého výroku) a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 věta první o. s. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výděлку \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)